

kona ze dne 18. března 1921 čís. 129. sb. z. a n., jenž vylučuje podmíněný odklad trestu, jde-li o osoby, starší 18 let. Tímto výrokem vybočil prý proto nalézací soud z mezí svého práva trestního a dopustil se zmatečnosti dle čís. 11 Šu 281 tr. ř. Stížnost je bezdůvodná. Zák. o podmíněném odsouzení ze dne 17. října 1919 čís. 562 sb. z. a n. bylo stanoveno, kdy a za jakých podmínek pokládá se za to, že vinník odsouzen nebyl. Tím stal se zákon ten částí hmotného zákona trestního a platí proň také čl. IX uvozovacího zákona k zákonu trestnímu, dle něhož činy trestné, jichž se někdo dopustil přede dnem platnosti nového zákona, posuzovati dlužno podle tohoto zákona jen potud, pokud není přísnějším než právo předešlé. Zákon ze dne 18. března 1921 čís. 129 sb. z. a n., jenž nabyl účinnosti dne 19. dubna 1921, vylučuje v Šu 9 podmíněný odklad trestu při osobách starších 18 let, jde-li o odsouzení pro trestný čin podle zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n. Jeví se proto přísnějším, než zákon čís. 562/19, jenž do platnosti zákona č. 129/21 podmíněné odsouzení i ohledně těchto osob připouštěl. Pro použití ustanovení Šu 9 zák. čís. 129 sb. z. a n. jest v důsledku toho rozhodnou doba spáchání trestného činu a nikoliv doba vynesení rozsudku. V rozsudku uvádí se sice, že obžalovaná dopustila se trestných činů v roce 1920 i 1921, výslovně není zde však zjištěno, že se to stalo po 19. dubnu 1921. Tato neurčitost a nejasnost rozsudku, pokud se týče doby, kdy byl čin spáchán, státním zástupcem napadána není. Nehledě však k tomu, vychází ze spisů se vši určitostí na jevo, že činy byly spáchány před 19. dubnem 1921, kdy zákon čís. 129 sb. z. a n. vešel v platnost. Nalézací soud posuzoval proto otázku, zda má obžalované býti přiznán neb odůznán podmíněný odklad trestu, právem dle zákona čís. 562 z r. 1919 a neporušil proto zákon čís. 129/21 sb. z. a n. v ustanovení Šu 9. Zmateční stížnost státního zastupitelství bylo proto zavrhnouti.

Čís. 1357.

Zločin veřejného násilí dle Šu 85 tr. zák. »Zlomyslné jest každé poškození, jež bylo spácháno u vědomí jeho protiprávnosti a u vědomí, že čin obsahuje poškození majetku, byť i pohnutka nebo konečný úmysl směřovaly k jinému účelu, ono poškození přesahujícímu.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1923, Kr I 888/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Čes. Budějovicích ze dne 29. května 1922, jímž byla stěžovatelka uznána vinou zločinem dle Šu 85 a) tr. zák.

Důvody:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. uplatňuje stížnost, že nalézací soud vychází z nesprávného právního názoru, že zločin dle Šu 85 a) tr. zák. zakládá každé úmyslné poškození cizího majetku, ačkoliv prý dle Šu 85 a 468 tr. zák. je trestným jen zlomyslné poškození cizího majetku. Že znak »zlomyslný« není totožným s

»úmyslný«, vyplývá prý nepochybně ze srovnání Šu 85 tr. zák. s Šem 318 odstavec druhý tr. zák., který jedná o poškození předmětů v Šu 85 tr. zák. zmíněných, spáchaném ze svévole, lehkomyšlnosti nebo zaviněné nedbalosti. Kdo poškozuje věc svévolně, jedná prý také úmyslně a přece není trestným dle Šu 85 c) tr. zák., poněvadž čin nebyl spáchan ze zlomyslnosti. Co prý platí o případech Šu 85 c) tr. zák. má prý tím více místo v případech Šu 85 a) tr. zák. Aby obžalovaná mohla býti zodpovědna dle Šu 85 tr. zák. musila by prý jednati ze zlomyslnosti, pro kterýžto předpoklad není prý v rozsudku opory. Obžalovaná jednala prý spíše z lehkomyšlnosti neb zaviněné nedbalosti a neznalosti možných následků, nikoli však ze zlomyslnosti. V tomto směru je prý rozsudek zmatečným i dle čís. 5 Šu 281 tr. ř. Tím, že zákon klade proti poškození zlomyslnému poškození svévolné, dává prý na jevo, že chtěl dle Šu 85 tr. zák. trestati jen činy, poškozující věc ze zášti a hněvu proti věci nebo jejímu vlastníku. Stížnost je bezdůvodná. Za zlomyslná poškození dlužno na rozdíl od poškození, spáchaných z nedbalosti nebo ze svévole, považovati všechna poškození úmyslná, to jest taková, jež spáchána byla u vědomí jejich protiprávnosti a u vědomí, že čin obsahuje poškození majetku, byť i pohnutka neb konečný úmysl směřoval k jinému účelu, ono poškození přesahujícímu. Tomu, že výraz »zlomyslně« dlužno vykládati jen v tomto smyslu, nasvědčují následující, s Šem 85 tr. z. v těsné souvislosti jsoucí §§ 87 a 89 tr. zák., dle nichž výrazy »zlomyslně« (boshaft), schválně (geülsentlich) »úmyslně« (absichtlich, vorsätzlich) jsou jen obměny pro jeden a týž pojem. Zcela jasně vychází to na jevo z ustanovení Šu 318 tr. zák., které tvoří doplněk k §§ 85 a 89 tr. zák. a dle jehož druhého odstavce poškození zlomyslná jsou pouze protivou poškození, spáchaných ze svévole, lehkomyšlnosti nebo zaviněné nedbalosti, to jest takových poškození, při nichž pachatel nejde ani tak o újmu, způsobenou jím cizímu majetku a tělesné bezpečnosti. Z toho plyne, že výraz »zlomyslné poškození« hodí se na každé poškození, spáchané se zlým úmyslem. Tento zlý úmysl zjišťuje však nalézací soud u obžalované na základě výsledků řízení průvodního výslovně a bere též za prokázáno, že si obžalovaná byla toho vědoma, že je to jednání protiprávní, které musí mít v zápětí způsobení škody na majetku. Tím jsou zjištěny skutkové náležitosti zločinu dle Šu 85 a) tr. zák., po subjektivní stránce. Uplatňuje-li stížnost, že u obžalované nešlo o úmyslnost, nýbrž jen o svévoli nebo nedbalost a tomu podobné, brojí tím jen nepřipustně proti přesvědčení soudcovskému získanému na základě volného hodnocení průvodů (§§ 258, 288 čís. 3 tr. ř.) a nedoličuje tím po zákonu dovolávaného důvodu zmatečnosti čís. 5. Šu 281 tr. ř.

Čís. 1358.

Není ideálního souběhu zločinu dle Šu 153 tr. zák. s přestupkem urážky skutkem dle Šu 312 tr. zák.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1923, Kr I 1147/22).

N a j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni